

י"ל ערב פרשת מטות
כ"ף תמוז חודש הגאולה ה'תשע"ד
ה' תהא שנת עליין דגולה!

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

והחמישית לפרעה!

ב. והקשר של עבודת יום הכפורים לפרשת בלק ולמלך המשיח, אפשר
לומר:

בקשר ליוה"כ מבואר בחסידות שיש בו חמש תפילות וחמש טבילות של
הכהן הגדול (כל פעם שהחליף מבגדי זהב לבגדי לבן ומבגדי לבן לבגדי זהב)
וכן חמשה עינויים. ומספר חמש קשור עם המלך המשיח, כדלהלן:

חמש מורה על דרגא שהיא למעלה מהטבע והעולם ולמעלה ממידות
האדם: העולם מחולק ל'ד' סוגים – דצח"ם, הבאים מד' היסודות –
ארמ"ע, המשתלשלים מארבעת העולמות אבי"ע, המשתלשלים מד' אותיות
שם הוי", והדרגא החמישית היא למעלה מהטבע והעולם ומדות האדם –
דרגת הכתר שלמעלה מיו"ד של שם הוי" – "קוצו של יו"ד". שזה קשור עם
גילוי המשיח שלמעלה מהטבע והעולם ולמעלה מסדר ההשתלשלות ולכן
אותיות "משיח" הוא "חמישי", שקשור עם חמשת הדרגות, עד הדרגא
שלמעלה מהטבע וסדר העולם, שזו הדרגא העצמית בעם ישראל, והקשר
העצמי של היהודים עם עצמות ומהות הקב"ה, שזה בא מדרגת **היחידה**
שבנפש – **עצם** הנפש שבה קשורה באופן עצמי עם הקב"ה, כמו שאומרים
ב"הושענות" בחג הסוכות – **"יחידה לייחד"**. וגילוי דרגת המשיח – דרגת
היחידה – שמקשר כל אחד את עצם נפשו לה' אחד ויחיד בקשר שלמעלה
מטעם ודעת. ובפרט בתפילת **נעילה** – התפילה **החמישית** ביוה"כ, שקשור
עם דרגת **"החמישית לפרעה"**, בחי' אתפריעו כל נהורין – גילוי העצמות.

מאשפות יריים!

ג. וכאן רואים דבר מדהים! שהנבואה בתורה על ביאת המשיח דוקא
כתובה בפרשת **בלק**, והיא הנבואה של בלעם – התחתון ביותר, נביא
ה"לעומת זה" של משה רבינו; כי כל ענין המשיח הוא להרים ולרומם את
העולם הזה התחתון ביותר, הגלות הנמוכה ביותר, לדרגת שלימות וגאולה
האמיתית והגבוהה ביותר. ז.א. שזהו ענינו של המשיח להרים כל דבר
מהגלות הנמוכה ביותר לגאולה הגבוהה ביותר [וע"ד הנאמר (במזמור) של
הרבי – קי"ג] "מקימי מעפר דל, מאשפות ירים אביון!". וענין זה מתבטא
בכך שהנבואה על זה נאמר דוקא בפרשת **בלק**, הפרשה היחידה על שם מלך
גוי רשע ועי"י בלעם הנביא הנמוך ביותר, שזהו"ע ד"אתהפכא חשוכא
לנהורא ומרירו למיתקא", שענין זה מתבטא בהגאולה השלימה מן הגלות
שאינן למטה ממנה, חושך כפול ומכופל אל גאולת המשיח האור הנעלה
ביותר, כן תהיי לנו!

ספר עבודה – ד'

מחזור ל"ג – "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"
שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"
בעז"ה מוצש"ק פרשת בלק ז' תמוז ה'תשע"ד
ה' תהי שנת עליין דגולה

סיום הלכות עבודת יום הכיפורים והתחלת הלכות מעילה

נבואת בלעם – משיח!

א. הקשר של **עבודת יום הכיפורים** לפרשת **בלק** ובפרט לש"ק של פר'
בלק, אפשר לומר:

בשיעור החומש, החת"ת דשביעי פר' **בלק** מדובר על נבואת בלעם ע"ד
"אחרית הימים" וביאת המשיח, וכמו שכותב הרמב"ם בהל' מלכים
ומלחמותיהם **ומלך המשיח**¹, שרוב המקורות בתורה לאמונה בביאת
המשיח הם מפר' בלק, וז"ל: "וכל מי שאינו מאמין בו, או מי שאינו מחכה
לביאתו – לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו.
שהרי התורה העידה עליו. . אף בפרשת בלעם נאמר ושם נבא בשני
המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם,
ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל [באחרונה]. ושם הוא
אומר²: אראנו ולא עתה – זה דוד, אשורנו ולא קרוב – זה מלך המשיח.
דרך כוכב מיעקב – זה דוד, וקם שבט מישראל – זה מלך המשיח. ומחץ
פאתי מואב – זה דוד. . וקרקר כל בני שת – זה המלך המשיח, שנאמר ב³:
ומשלו מים עד ים. והי' אדום ירשה – זה דוד, והי' ירשה שיעיר אויביו – זה
המלך המשיח. שנאמר⁴: ועלו מושיעים בהר ציון (לשפוט את הר עשו) וגו'".
עכ"ל הרמב"ם.

היינו שרוב המקורות בחומש על המשיח והאמונה בו הם בפר' **בלק**.
ואמנם מביא הרמב"ם גם מקורות שמדובר על הגאולה מפר' נצבים ופר'
שופטים, אך רוב המקורות הם מפר' בלק. וגם במקורות ההם מדובר באופן
כללי על הגאולה ומצב הגאולה ועם ישראל בה, ובפרשתנו אומר הרמב"ם
שמדובר על המלך המשיח.

* תהלים קיט, חי.

¹ הל' מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח פי"א ה"א.

² בלק כד, יזח.

³ זכרי' ט, י.

⁴ עובדי' א, כא.

זדונות כזביות!

ד. והעירני תמים אחד, שיש עוד דמיון בין פרשת בלק ליוה"כ: כמו ביוה"כ עי"י התשובה הנכונה והנעלית מאהבה, נהפכים העבירות כמו שאומרים חז"ל "זדונות נעשים לו כזביות", וע"ד מה שכתוב "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו", ומתבטא בעבודת יוה"כ שהלשון של זהורית שעל השעיר לעזאזל, נהפכה מצבע אדום ללבן.

וכך גם בפרשת בלק הקללות עצמן נהפכו לברכות, כמ"ש⁵: "ויהפוך ה' אלוך לך את הקללה לברכה!"

וי"ל "ע"ד הצחות": "בלק" ר"ת – ברכה לא קללה. ומחסוף להתחלה – קללה לברכה.

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות עבודת יום הכיפורים

א. בפרשת בלק ובלעם הנבואה על המשיח.

ב. ביום הכיפורים ה' טבילות ה' תפילות ה' עינויים,

כנגד החמישית לפרעה – קשור לביאת המשיח וגילוי העצמות.

...

בעז"ה יום ב' פרשת פינחס ט' תמוז ה'תשע"ד – ה' תהי' שנת עליין דגולה!
סיום הלכות מעילה וכל ספר השמיני – ספר עבודה
והתחלת ספר התשיעי ספר הקרבנות – הלכות קרבן פסח

מטרת בית המקדש – הקרבת הקרבנות

א. הקשר של ספר עבודה (ובפרט הסיום וההתחלה) והתחלת ספר הקרבנות לפרשת פינחס הוא מודגש ובלוט!

בהלכה האחרונה המסיימת את ספר עבודה מדובר באריכות ע"ד הקרבנות שהם מכלל החוקים, וצריך לשמור את החוקים כמו את המשפטים. וז"ל הרמב"ם בהלכה האחרונה⁷: "וכל הקרבנות כולם מכלל החוקים הם", שע"כ כותב בכללות ההלכה שצריך לשמור ולדייק גם בקיום החוקים שאינם מובנים, כמו בקיום המשפטים שהם מובנים.

וזהו כללות התוכן של ספר "עבודה", שהכוונה היא לעבודת הקרבנות בביהמ"ק, שזהו תכלית ומטרת כל המצוה של עשיית המקדש והמשכן. ו"נעוץ סופן בתחילתן": זהו גם התוכן של תחילת ספר עבודה בהלכה הראשונה של ההלכות הראשונות שהן הלכות "בית הבחירה", כותב הרמב"ם⁸: "מצות עשה לעשות בית לה' מוכן להיות מקריבין בו הקרבנות", היינו שלדעת הרמב"ם תכלית ומטרת ההלכות של בית הבחירה ועבודת המקדש הן הקרבת הקרבנות [ואפשר לומר שגם ע"כ מרמז הרמב"ם שם במילים הבאות: "וחווגין אליו שלש פעמים בשנה"; היינו שמטרת העלי' לשלשת הרגלים היא גם קרבנות החגיגה והשמחה].

משא"כ לדעת הרמב"ן מטרת בנין ביהמ"ק והמשכן היא כמ"ש בפסוק⁹: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וכמו שכותב ע"ז הרמב"ן (בתחילת פ' תרומה), שעיקר החפץ של ה' בבנית המשכן והמקדש הוא השראת השכינה בעם ישראל.

וי"ל שהרמב"ם והרמב"ן אזלי לשיטתייהו: הרמב"ם הוא ספר הלכות שאומר את ההלכה אלינו מה תפקידנו לעשות, שזוהי העבודה בביהמ"ק והקרבת הקרבנות. אמנם הרמב"ן הוא מפרש המקראות. ובפשוטו של מקרא נאמר "ושכנתי בתוכם", וגם זה לא תפקיד של היהודים אלא הקב"ה אומר על עצמו שהוא ישרה את שכינתו.

ולפי"ז, שלפי הרמב"ם העיקר בספר עבודה היא הקרבת הקרבנות שזוהי עבודת בני", ולכן בזה פותח הרמב"ם את הספר וכן חותם בזה הספר, שזוהי המטרה והעיקר של ביהמ"ק – העבודה והקרבת הקרבנות. וכן זהו התוכן של הספר שמתחילים עתה – ספר הקרבנות.

ריבוי קרבנות התמידין והמוספין

ב. ורואים דבר פלא! שהפרשה שבה מדובר על הריבוי הכי גדול של קרבנות היא פרשת פינחס שבה מדובר ע"ד כל קרבנות הציבור – גם התמידין וגם המוספין וכל פרטיהם ומספרם;

בפרשה זו מדובר (מלבד קרבנות התמידין, גם) על כל קרבנות המוספין של כל הימים המיוחדים והימים טובים; אמנם גם בעוד כמה פרשיות מדובר ע"ד קרבנות ומוספי המועדים, אבל שם נאמר רק באופן כללי "והקרבתם אשה לה'", כמו בפרשת אמור ומשפטים וכו', אבל בפרשתנו התורה מאריכה בכל פרטי ומספרי הקרבנות.

ובפרשתנו מדובר לא רק על כל קרבנות המוספין, אלא התורה מתחילה לדבר גם ע"ד קרבנות התמיד שבכל יום. ולא רק על קרבנות המוספין במועדים שברגלים "מועדים לשמחה", אלא גם על שאר הימים המיוחדים בשנה והימים טובים כמו ראשי חדשים והימים טובים דר"ה ויוה"כ, שעל כל אלה מפרטת התורה את פרטי ומספר קרבנות המוספין שמביאים בימים מיוחדים אלה.

פינחס – מסירות נפש!

ג. וי"ל שזהו הקשר לשם הפרשה – "פינחס": שענינו ה' שהקריב את עצמו לה' ופעל במסירות נפש ובסכנת נפשות, כמו קרבן שנמסר לעקידה [וי"ל "ע"ד הצחות": "עקדה" ר"ת על קדוש השם]. ובמעשה פינחס הוא ה' לדוגמא של מס"נ והקרבה על קדוש השם.

וזהו הרי ענין הקרבן – לקרב ולהקריב את עצמו במס"נ אל ה', כי הרי נאמר בתחילת ספר הקרבנות, ספר ופרשת ויקרא¹⁰: "אדם כי יקריב מכנס", שבמאמרי חסידות מדייקים (מתחיל מלקוטי תורה לאדה"ז), שמשמע מהפסוק שההקרבה היא מכנס – שהאדם לא רק מקרב עצמו אלא מקריב את עצמו קרבן לה' כמו פינחס שפעל במס"נ ולא נרתע מהסכנה שבדבר, וע"י כך נעשה האדם קרוב לה'. ומתאים מאד שמסיימים את ספר עבודה ומתחילים ספר הקרבנות בפרשה זו, וע"י הקרבת פינחס את עצמו, בהקרבה עצמית, זכה לקירוב ה' אותו, וקירוב עם ישראל, שגרם להשיב את חמת ה' מעל בני".

מסירות נפש – חקיקה

ד. וע"י הקרבה עצמית במס"נ שלמעלה מטעם ודעת שמלמדנו פינחס, זוכים להתחבר ולהתאחד בקשר עצמי וחזק עם הקב"ה, שע"כ מדובר בהלכה האחרונה – על קיום החוקים שהם המצוות בלא טעמן, למעלה מטו"ד, אנו נעשים מאוחדים (חוקים) עם הקב"ה, שחוקים בו והוא חקוק בנו, כמו אותיות החקיקה, שהם מיניי ובי' הדבר הנחקק, שא"א להפריד ביניהם. וכך גם הקשר העצמי של היהודי עם הקב"ה בקיום החוקים בלי הסבר וטעם שכלי, שמתאחד לגמרי עם הקב"ה כי לא עושה את הדברים בגלל ששכלו מבין, אלא בגלל שקשור ומאוחד עם התורה והאלוקות.

⁵ תצא כג, ו.

⁶ יהושע ב, חי. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁷ הלכות מעילה פ"ח ה"ח.

⁸ הלכות בית הבחירה פ"א ה"א.

⁹ תרומה כה, ח.

כנראה בפשטות, מכיון שכל פרשה זו מדברת בקרבנות אין צורך לומר **קרבן פסח לה'**.

ג. ויש לקשר את קרבן הפסח במיוחד עם פרשת פינחס שהוא הי הדוגמא של מסירות נפש למען ה' וכלל ישראל, שעל ידו נעצרה המגיפה, שענין המס"נ הוא **פסיחה** ממצב הרגוע של האדם, למצב של התעלות ומס"נ [והרבה פעמים רואים שהמס"נ באה ע"י התגברות וקפיצה ומסירת הגוף על קידוש ה', כמו שעשה פינחס. והרי זהו התוכן של קרבן **פסח – פסיחה**, לא רק בגשמיות אלא גם דילוג בעבודת ה'].

כמו שהי' במצרים ש"הי' פסח על בתי בניי' בנגפו את מצרים ואת בתינו הצילי'¹³, ז.א. שהיתה אז פסיחה אצל ה', ולכן גם הקרבת הקרבן אצלנו צריכה להיות באופן של פסיחה וקפיצה וכמו שאומר רש"י על הפסוק¹⁴ "פסח הוא לה"י": "ואתם עשו כל עבודותיו לשם שמים **דרך דילוג וקפיצה**, זכר לשמו שקרוי **פסח**". ז.א. שאת עבודות הפסח עשו בזריזות וקפיצה, וע"ד עבודת המס"נ, וע"ד המס"נ של פינחס שפעל במסירות ובזריזות, שע"י כך הציל מיד את עם ישראל ועצר המגיפה.

והרי את **קרבן פסח** הראשון במצרים גם לקחו ושחטו **במסירות נפש**, כי השהי' העבודה זרה של מצרים ובניי' אמרו למצרים שהולכים לשחוט אותה.

ד. ואפשר לומר שהמילה **פסח** עצמה מבטאת את הדילוג והמס"נ שלמעלה מטעם ודעת, כי הרי "**פסח**" בא משרש המילה "**פסע**" (לדעת המדקדקים הראשונים שהשורש של השורש – 2 אותיות), אלא שההבדל שפסע הוא בנחת צעד אחר צעד, ופסח זה קפיצה מעל הסדר וההגבלה. ולכן המילה פסע – **פס-ע**, פס הוא המעבר ממקום למקום, ו-ע' 70 – 7 המדות כפול 10, שקשור עם הטבע. **ופס** – משמעותו **מעבר**, כמו שרש"י אומר שם בפרשת בא שגם בלע"ז המילה "**פסקא**" לשון פסיעה, היינו הפסיעה והמעבר בסדר מסודר, וגם באנגלית למעבר בין הבתים והחצרות קוראים Passage, וכן לעבור באנגלית נקרא Pass, והרי השפות הלועזיות באו מלה"ק אחרי שהי' בלל את שפתם, כמ"ש בפרשת נח לגבי דור הפלגה.

ואפשר לומר שלכן פסע היא בעי', היינו המעבר באופן הרגיל (השבעים) – מורה על הטבע של שבע הספירות, ופסח היא הקפיצה שלמעלה מן הטבע (מסירות נפש): **פס-ח**, שה-ח' מורה על ההנהגה שלמעלה מהטבע וההגבלות, וכן באנגלית קוראים לפסח Passover – שעובר מלמעלה, על שם המעבר והקפיצה של הקב"ה, ובעבודתנו היא מסירות הנפש שלמעלה מהמגבלות שזה הי' אצל **פינחס**.

ה. ואפשר לומר שגם המילה והאותיות **פינחס** עצמן מורות על ענין **הפסח** והמסירות נפש, כי **בפינחס** האותיות **פסח ו-נ'**: פסח – כנ"ל ענין הפסיחה והדילוג והמסירות נפש, וכנ"ל שקשור עם ה-ח' שמורה על הדרגה שלמעלה מהטבע וטעם ודעת, וגם ה-נ' מורה על כך, כי הרי נ' – 50 בא אחרי 7 כפול 7 שזהו 49, שמורה על השלימות בטבע ובמדות, ודרגת ה-50 בא אחרי 7 כפול 7, שהיא למעלה מהטבע ומס"נ לה', שזוהי הדרגה שמה רבינו הגיע אלי' עם הסתלקותו בהר **נבו** כמ"ש בחסידות: **נו"ן בו**. שזוהי דרגת היובל "עלמא דחירו", שלמעלה מהגבלות הטבע.

[וגם על פי שיחות אד"ש מה"מ בשם פינחס: **פ'** רומז על **פלא**, (ע"פ הגמ' בברכות: "הרואה פינחס בחלום – **פלא** נעשה לו כמו שנעשה לפינחס"), **נס ח'** – גם מורה על השפעה מלמעלה מעלה למטה].

ו. הסיום של הלכות קרבן פסח הי' בחג **הגאולה** י"ב תמוז, ורואים קשר ברור! קרבן פסח הוא הרי קרבן של **גאולה** – שחוגגים את הגאולה הראשונה של עם ישראל מהגלות הראשונה במצרים, וי"ב תמוז הוא חג של **גאולה** דגלות זו [והרי שם **גאולה** חד הוא!] שהיא הכנה לגאולה השלימה מיי"ד ממ"ש נאו!

וכנראה לכן זכה פינחס שבפרשה שנקראת על שמו נאמר ריבוי הקרבנות הכי גדול, כי הוא הראה את הדוגמא הכי גדולה של הקרבה ומסירות נפש בפני אלפים רבים מישראל.

ויש לקשר זאת עם כך שסיום ספר עבודה והלכות מעילה הוא פרק **שמיני** והלכה **שמינית** וכל ספר **עבודה** הוא ספר **השמיני**, שמורה על ההשפעה שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות שהיתה בביהמ"ק – "עשרה ניסים" שלמעלה מן הטבע. [וגם ההלכה הראשונה של ספר עבודה – הלכות **בית הבחירה** – יש בה **שמונה** פרקים ובפרק האחרון **שמונה** הלכות], שזה דומה לענין החוקים שהם למעלה מטעם ודעת. שזה מסמלת האות **ח'** – שלמעלה מהז' – השבע והטבע, והח' – על השפעת האלוקות שלמעלה מהעולם והטבע, כפי שהי' בביהמ"ק ריבוי נסים שלמעלה מהטבע עד "מקום הארון אינו מן המדה"¹¹.

וענין זה מתבטא גם באותיות המילה **חק**, שמתחיל **בח'** [וכן "חוקת"], וכן **חק** בגימטריא 108 שמורה על ה-8 שלמעלה משלימות הטבע – 100 [וכן חקת בגימטריא 508, שמורה על ה-8 שלמעלה מה-500 שמורה על סדר ההשתלשלות. ואכמ"ל]. כי ע"י קיום החוקים מתקשרים לה' ולרצונו העצמי שלמעלה מטעם ודעת וסדר ההשתלשלות, ולכן סיום ספר השמיני מדבר בענין הקרבנות שהם חוקים שלמעלה מהשכל.

"תקות' חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות מעילה וכל ספר עבודה

- א. מטרת המקדש הקרבת הקרבנות וע"כ בראשית וסיום ספר עבודה.
- ב. בפרשת פינחס – ריבוי קרבנות הציבור – התמידין והמוספין.
- ג. פינחס – התנהג במסירות נפש כקרבן.

...

ספר הקרבנות – א'

מחזור ל"ג – "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"
שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"
בעז"ה יום ה' פרשת פינחס חג הגאולה י"ב תמוז ה'תשע"ד
הי' תהי' שנת עליין דגולה

סיום הלכות קרבן פסח והתחלת הלכות הגיגה

א. כפי שכבר כתבנו לעיל בסיום הקודם, סיום ספר עבודה והתחלת ספר הקרבנות, (שהלכות קרבן פסח הן ההלכות הראשונות של ספר הקרבנות), שלומדים ההלכות בפרשת פינחס ובה מדובר ומונה התורה את הריבוי הכי גדול של כל קרבנות הציבור התמידין והמוספין של כל ימות השנה.

ויש לזה (ריבוי הקרבנות) קשר מיוחד לקרבן פסח, שבזמן אחד (ערב פסח בין הערביים כל קהל ישראל) כל מיליוני ריבוי היהודים שהיו בירושלים הביאו את קרבן הפסח, כי הרי "הפסח נשחט בכנופיא", שמחוייבים **בזמן אחד** כל "קהל עדת ישראל" מביאים ושוחטים את פסחיהם, משא"כ את קרבנות הראי' והשמחה מביאים במשך כל היום הראשון ואם לא הביאו יכולים להשלים כל שבעת ימי החג, וכאן מדובר בריבוי הכי עצום של קרבנות שמביאים כולם בזמן אחד.

ב. ועל קרבן פסח גם מדובר בפרשת פינחס, שמפרט את כל הקרבנות שהביאו כל ימות השנה, ואמנם על קרבן פסח לא מפרטת כאן התורה על פרטי הקרבן, רק באופן כללי כותבת¹²: "ובחודש הראשון בארבעה עשר יום לחודש פסח להוי"י", [ואמנם לא כתוב כאן שמדובר **בקרבן פסח**, אבל

¹¹ יומא כא, א. ב"ב צט, א.
¹² * תהלים קיט, ח.
פינחס כח, טז.

¹³ בא יב, כז.
¹⁴ בא פסוק יא.

מסמר, בורג או דבק, באופן שאי אפשר להוריד ולקחת בשבת לא בגלל שזה מוקצה, אלא בגלל שזה מחובר לבנין והקיר.

הקופה מצלת!

בימים אלו סיפר לי תמים א' חתן שחתונתו בימים אלו:
"תקנה זו שהרבי תיקן לקבוע קופת צדקה עם מסמר בקיר המטבע הצילה את חיי הסבתא שלי; במטבח שלה השתחרר ונפל ארון קיר עם מדפים כבדים, ואם היא נופל על הסבתא היא מוחץ אותה ר"ל, ולפלא ארון המדפים נעצר ונתלה על הקופה והמסמר וזה הציל את חייה". ראו ממש שזה ענין של פיקוח והצלת נפשות, ע"י הציות לרבי שליט"א מלך המשיח.

בא' השנים אמר הרבי שיחה בערב ראש השנה ודיבר על ענין זה, ואמר שמקצר במיוחד בשיחה כדי שיסיקו עוד לפני יו"ט לקבוע קופת צדקה בקיר המטבח, והרגישו שזה ממש ענין של פיקוח והצלת נפשות.
הרבי הסביר שמכיוון שהאישה היא **עקרת הבית** והיא אומרת הפתגם "ביתי הוא מבצרי", והעיקר אצלה זה המטבח ששם הבישולים, ואם הקופה תעמוד שם ויתנו שם צדקה זה יעזור גם בהצלת הבישולים. והובן מהרבי שע"י הקופה שנהיית חלק מהבנין נעשה כל הבנין **מבצר של צדקה**, וזה סגולה לשמירה בטחונת ובטיחותית של הבנין, וסגולה להצלת הבישולים.

לעורר זכות ישני חברון

וכדאי להזכיר שכונת אד"ש מה"מ אינה כפי שכמה עשו מתקן קבוע וחזק בקיר וע"ז תולה הקופה שאפשר להורידה בלי לפרק המתקן; לא לזה התכוון הרבי, אלא שהקופה עצמה תהי' קבועה בקיר וזה שמירה ומבצר לבית.

הרבי אמר אז שהמעלה בכך שנמצאת קופה ולא מסתפקים בזה שנותנים סכומים ושולחים צ'קים למוסדות צדקה, אפשר ללמוד מכך שבהקרבת ושחיטת התמיד בבוקר בביהמ"ק שלחו לראות אם כבר האיר פני המזרח, והשליח אומר: "**האיר פני המזרח עד שבחברון!**" והגמ' אומרת שתיקנו כך כדי "**להזכיר זכות ישני חברון!**" רואים מכך שעצם ההזכרה של חברון מועילה ומזכירה זכות אבות, וכך כשעומדת קופה היא מזכירה שיהודים קיימו בה מצות צדקה ומעוררת הזכות.

ומהראוי שבתקופה זו המיוחדת גם בתור הודי' על הניסים נגביר ביתר שאת ויתר עז את המבצעים זכות לעם ישראל ולתושבי ארץ הקודש והצלת החיילים!

לזכות

החתן התמים ישראל הלוי שי' והכלה חי' מושקא תחי'

לבואם בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת

ביום ד' ח"י תמוז חי' תהא שנת עליין דגולה

יה"ד שיבנו בנין עדי עד למול טוב על יסודי התורה והמצוה והחסידות בהצלחה בכל עניניהם בגשמיות וברוחניות וירוו הוריהם מהם ומכל יז"ח שפע נחת והצלחה בכל הענינים הגשמיים והרוחניים מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לשמחה קבלת פני מלך המשיח מ"ד מ"ש נאו!

נדפס ע"י

הורי החתן הרה"ת מנחם מענדל הלוי וזוגתו שיחיו קירש

הורי הכלה הרה"ת מיכאל חנוך וזוגתו שיחיו גאלאמב

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ד ובביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

"תקות' חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות קרבן פסח

א. בפרשת פינחס - ריבוי קרבנות.

ב. בפרשה מדובר על הקרבת הפסח.

ג. בפרט קרבן פסח שבא בכנופיא - כל כלל ישראל בזמן אחד.

...

"העיקר מה יעשו היהודים!"

מכיון שכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח תיקן ה"מבצעים" בקשר למצב המלחמה והבטחון באה"ק בתור שמירה והצלה, וכיון שנמצאים כעת שוב במצב שצריכים הגנת ה' ב"ארץ אשר... תמיד עיני הוי' אלקיך בה וגו'", ע"כ יחד עם ההודי' הגדולה לה' על הניסים הרבים הגדולים והעצומים כדאי לציין כמה הוראות וסיפורים שהיו בקשר ל"מבצעים" בעת המלחמות.

א. כשהרבי התחיל את ה"מבצעים" בתקופת חג השבועות ה'תשל"ד, אמר בהתוועדות: ה' להם איש שאמר פתגם והוא בעצמו לא ידע עד כמה שצדק וכיוון לאמת [הרבי בהתוועדות לא הזכיר שמו, אבל ידוע שהאמרה הזאת אמר בן-גוריון], והוא אמר:

"לא חשוב מה יאמרו הגויים, העיקר מה יעשו היהודים!"

ואומר הרבי מה יעשו היהודים הכוונה ל"מבצעים", שעל ידם יפעלו טוב והצלחה ושמירה לעם ישראל.

ב. הרבי אמר שתי סיבות למה הכריז דווקא על **חמשת** המבצעים (בק"ץ הראשון היו רק 5 מבצעים):

1. מכיון שהיו ענינים בלתי רצויים בארה"ק ובכפר חב"ד (אסון ילדי מעלות הי"ד, ואסון ההרוגים בתאונת דרכים ברכב שיצא מכפר חב"ד, ונהרג גם הרב של כפר חב"ד הרב **שניאור זלמן ע"ה גרליק**). ומכיון שהי' "והפלא" בצד השלילי צריך להיות "והפלא" בצד החיובי שהכוונה היא ל"מבצעים" של המצוות.

ומכיון שהי' ענין של ה' גבורות, לכן מתקן כנגד זה את 5 ה"מבצעים".

2. ענין 5 המבצעים הוא ע"ד שבלוחות הברית היו על כל לוח 5 **דברות**, שמוכן מזה: לאחר זמן שהרבי תיקן את עשרת המצבעים, הבנו שכנראה זהו כנגד **עשרת הדברות (שאלו הן עשרת הדברות של דורנו!)**, ע"ד דברי הגמרא: "בא חבקוק והעמידן על אחת" - "וצדיק באמונתו יחיי". וגם אחרי שהיו יותר מ-10 מבצעים המשיך הרבי לומר 10 המבצעים.

"והפלא" בצד הטוב!

הרבי אמר בקשר ל"מבצעים" כנ"ל שצריך להיות "והפלא" בצד הטוב, היינו פעילות מבצעים באופן מופלא מהרגיל. מה פירוש "והפלא" - אם אתה מניח תפילין ליהודי שגר בבולק שלך, זה לא "והפלא", זהו מינימום ונורמלי. אם אתה אומר לו שלום ודורש בשלמו - בוודאי אתה צריך להניח לו תפילין. "והפלא!" פירושו ללכת למקום ולשכונה רחוקה ושם לחפש ולמצוא יהודים ולהניח להם תפילין, זהו "והפלא" הטוב.

בכל מקום קופת צדקה!

בקשר עם מבצע צדקה שהרבי מורה שבכל מקום תעמוד קופת צדקה ולא להסתפק בכך שתורמים סכומים למטרות צדקה, א' התקנות שתיקן אד"ש שבכל בית תהי' קופת צדקה קבועה בקיר, במטבח ע"י